

Розділ другий

Тут гімназист знайде щось страшне

На Подолі всякий заблукає, але не Юрко. Він тут народився, це потім вони переїхали на вулицю Петлюри, в самісінький центр Києва. Але Поділ лишався рідним. Усе просто. Через Контрактову площу повз Самсона праворуч, повз Успенську церкву в бік Боричевого Току через Фролівську вулицю.

Що ближче підходив до потрібного місця, тим важче давалися кроки. Крім того, Юрко раптом відчув, що привертає загальну увагу, від чого стало зовсім ніяково. Адже його, такого переляканого, бачить увесь Поділ.

Хоч насправді помилявся. Перехожі не озиралися на хлопця. Юрко Туряниця нічим не привертав уваги. Звичайний школяр, їх Києвом ходить багато. Хіба, якщо придивитися, можна було побачити ластовиння на лиці. Мовби чхнула одного разу дитина біля купки дрібної тирси, чхання здійняло хмарку, і дрібки тирси осіли на личку. Тому часом могло здатися, що хлопець замузаний, не надто ретельно вмився.

А ще — два невеличких неакуратних шрамики на лівій щоці, мов хтось виорав дві смужки не-

правильної форми. Виду вони не псували. Навпаки, бабуся казала: це сліди щастя, бо Юрко в ранньому дитинстві перехворів на віспу, від якої діти його віку колись помирали. Той, хто виживає і одужує, назавжди має спотворену рівчачками шкіру на обличчі. Юркові ж обійшлося. Два маленьких шрамики — єдина згадка про ту страшну хворобу.

Зазвичай гімназист простував би неквапом, ловлячи гав, зупиняючись, аби провести цікавим поглядом чергове авто — любив озиратися на машини, мріючи про власну, ось і приглядавав собі моделі. Але тепер утратив інтерес до всього. Дістався майже до кінця звивистої вулиці, ще поворот, останній — і уздрів стару будівлю, давно закинута, заселена волоцюгами. Вони, як казали в новинах, і стали причиною пожежі.

В дитинстві Юрко ніколи не заходив на цей бік Подолу. Не те місце, де матусі й бабусі охоче гуляють з малими дітьми. Та й зараз не бачив нічого привабливого, крім зарослого київського узгір'я. Старанно підготував загадковий незнайомиць місце зустрічі.

Мусив же знати, де є покинута забудова, порожня, моторозна, місцями ще чорна від кіптяви — горіла влітку. Густий чорний дим, як показали по телевізору, піднявся в якійсь момент вище за

церковну баню. Потім тато прочитав у газеті: волоцюги серед білого дня побилися, одного так гепнули по голові – помер на місці. Щоб замести сліди, волоцюги не придумали нічого ліпшого, як запалити будинок. Мама ще повела плечима, скривилася: не говорив би, мовляв, Іване, при дитині про вбивства. На що батько відрізав:

— Та ну, Раїсо. Наші діти поруч з нами живуть. Не сліпі, не глухі, не відріжеш їх від світу у двадцять першому столітті, — й нагадав, помовчавши: — Воює країна. Про смерть діти в школах чують мало не щодня. Вшановують пам'ять. Хай розрізняють смерті гідні й безглузді.

Нічого. Подумаєш, волоцюги-безхатки. Зовсім недавно Києвом бігали натуральні вбивці, озброєні пістолетами, кастетами, битами й молотками. Тоді батьки порушили правила: спершу проводжали його до гімназії й забирали назад, а потім узагалі на деякий час заборонили виходити далі двору. В центрі міста рвалися справжні бомби, навіть серед білого дня, горіли машини, батькову теж спалили вночі, бо прикрасив її синьо-жовтим прапорцем. Нічого, зароблю і куплю нову. Ми все одно переможемо. Так сказав тоді тато, а мама тільки зітхнула: двадцять перше століття нервове.

Зазначений у записці будинок стояв майже в самому кінці вулиці. Чи то здалося Юркові,

чи й справді перехожі відверталися, проходячи повз нього, і прискорювали кроки. Почекав про всяк випадок, поки лишиться позаду товста тітка у квітчастій хустці з великою господарською сумкою. Постояв ще трохи, збираючись із силами й думками.

Роззирнувся сторожко.

Шаснув у двір, штовхнувши плечем причинену хвіртку.

Швиденько зачинив її за собою — і передумав, знову прочинив. Раптом тікати доведеться, відразу кулею на вулицю вилетить. Та й перехожі напевне почують, коли кричатиме «рятуйте», якщо шлях до відступу перекриють. Кликати на допомогу не соромно, гірше загинути мовчки й непомітно.

Юрко скривився, мотнув головою, проганяючи непотрібні думки. Не треба паніки. Нічого не сталося, а вже настрій, ніби все пропало.

Перетнув дворик, ступив на ганок, потягнув на себе двері, що трималися на одній петлі. Протиснувся всередину. Постояв, збираючись із духом.

— Агов! Я тут! — гукнув на повну силу легенів, проганяючи липкий страх, який все одно підступно перехоплював подих і сковував рухи, роблячи їх незграбними. — Я прийшов! Хто тут?